

JADE VENING

DE
EEUWIGE
*nee*ZEGGER

HarperCollins

Colofon

HarperFirst is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Jade Vening

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Weesp

ISBN 978 94 027 7440 5

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl

Hoofdstuk 1

‘Hufter!’ gil ik door mijn kleine werkkamer. De tekening die ik in mijn handen heb, scheur ik in ontelbaar veel stukjes die ik vloekend de lucht in gooi. De vlokjes papier dwarrelen om me heen als trieste confetti.

Met een klap sla ik mijn laptop dicht, zodat ik de mail niet meer hoeft te zien. Niet dat ik die na één keer lezen niet al uit mijn hoofd ken. De drie mails die ik tot nu toe van Boris Aslan – dé Boris Aslan – heb gekregen, bestaan allemaal uit slechts enkele korte zinnen.

De kern van zijn boodschap is tot nu toe steevast: nee.

Al bestaat dit bericht uit welgeteld vijf zinnen en lijk ik tussen de regels door te lezen dat ik er – het is niet te geloven – bijna ben. Maar echt, die toon, zo kortaf en uit de hoogte. Ik trek het niet.

Met een zucht plof ik weer op mijn stoel, waarna ik mijn hoofd op het teakhouten bureaublad laat vallen. Traag bonk ik met mijn voorhoofd op het hout en automatisch dreun ik in gedachten zijn mail weer op. Grappig hoe externe geluiden sinds mijn gehoorverlies verstomd zijn, maar de stemmen in mijn hoofd juist luider lijken te klinken.

Van: borisaslan@gmail.com

Aan: iris.egelantier@outlook.com

Onderwerp: Antw: Illustratie voor hoofdstuk 1

13 september 2024 om 9:22

Je begrijpt het niet.

Zus lijkt nu net een geest.

Dat is niet hoe ik het wil.

Ze moet echter, realistischer.

De rest is akkoord.

Boris

Voor iemand die als schrijver hoogstwaarschijnlijk over een uitgebreid vocabulaire beschikt, heeft hij zichzelf bij mij op rantsoen gezet. Dit was tot nu toe zijn langste mail: zesentwintig woorden. Exclusief aanhef, daar doet meneer Aslan niet aan, maar inclusief afsluiting, die overigens net zo warm is als de rest van zijn bericht. Nooit een 'groet', laat staan een 'vriendelijke'. Uitsluitend en alleen: Boris.

En dan te bedenken dat ik een paar maanden geleden nog dolgelukkig was toen Koen, de redacteur bij uitgeverij Boek& met wie ik al vijf jaar samenwerk, belde om te zeggen dat ik de uitverkorene was om Boris Aslans volgende kinderboek te illustreren.

Ik had geen seconde getwijfeld. Illustreren is wat ik mijn hele leven al het allerliefste doe. Waar mijn hart sneller van gaat kloppen. Mijn hersens door geprikkeld worden. Mijn vingers van gaan tintelen.

Sinds Costa Rica is er eigenlijk niets anders meer dat datzelfde effect op me heeft.

Het idee dat ik verhalen tot leven kan wekken met mijn potloden en aquarelkwasten op een manier die mensen iets laat voelen, mij iets laat voelen? Dat is magisch.

Helaas heb ik na de vroegtijdige terugkeer van de wereldreis met mijn tweelingzus Roos alleen maar saaie opdrachten gekregen. We moesten de reis al na een paar maanden onderbreken omdat ik hersenvliesontsteking kreeg en in coma raakte. Toen ik weer bijkwam bleek mijn gehoor onherstelbaar beschadigd. Na mijn herstel bleef het – tot deze klus voor Boris – eng stil op het gebied van inspirerende opdrachten. En dat terwijl ik toch meerdere kinderboeken en boeken voor volwassenen geïllustreerd heb en daar lovende kritieken op heb ontvangen.

Momenteel betaal ik mijn rekeningen voornamelijk met eentonige DTP-klussen; het vormgeven van folders, flyers en catalogi. Klussen die me per mail bereiken en via diezelfde route weer naar de klant teruggaan. Het zorgt voor brood op de plank, maar is dodelijk saai.

Dat ik eerst op reis was en daarna maandenlang niet kon werken, heeft

mijn zichtbaarheid bij opdrachtgevers vast geen goedgegaan. Ik zou meer moeten netwerken, maar... bleh.

De eerste keer dat ik met mijn gehoorapparaat, een cochleair implantaat, naar een borrel van een kleinere uitgeverij hier in de buurt van Arnhem ging, verstond ik niemand door alle rumoer. Ik gaf vreemde antwoorden op vragen die ik verkeerd had verstaan en eindigde binnen een uur in een sneu hoekje, waar ik me op de witte wijn stortte. Alleen werd ik daar zo duizelig van – waarschijnlijk omdat ik al maanden niet meer gedronken had – dat ik halverwege de avond in het toilet over mijn nek ging.

Roos moest me komen halen. Wat ergens wel eerlijk was, aangezien zij degene was die me in de eerste plaats onder druk had gezet om naar die borrel te gaan, met haar stop-met-nee-zeggen-tegen-het-leven-bullshit.

Van veni, vidi, vici, naar veni, vidi, foetsie. Dat was mijn nieuwe strategie.

Netwerkevents? Ik begin er niet meer aan. Een mailtje sturen aan wat opdrachtgevers om te laten zien dat ik nog leef? Prima. Maar tussen al die tientallen of soms honderden mensen gezellig babbelen? Het was al niet mijn hobby, maar nu is het gewoon een martelgang.

Helaas gaan de toffe opdrachten blijkbaar naar degenen die wel meedoen aan het netwerkcircuit. Zo blijkt maar weer: uit het oog, uit het hart. Dat is hoe het in deze branche nu eenmaal gaat.

Argh! Het komt allemaal door... Met samengeknepen ogen kijk ik naar de rechterhoek van mijn bureau, waar mijn gehoorapparaat ligt te verpieteren... dát ding.

Gelukkig was Koen me niet vergeten. Een halfjaar geleden mailde hij of hij mijn portfolio samen met dat van vier anderen aan bestsellauteur Boris Aslan mocht voorleggen. Dé Boris Aslan.

Nou, graag!

Boris had tot nu toe uitsluitend samengewerkt met zijn partner en illustrator Lot Aslan, net als Boris een pseudoniem. Samen maakten ze de

waaninnig succesvolle kinderboekenreeks *MonsterMama*, die gaat over – je verwacht het niet – een moeder die stiekem ook een goedaardig monster is. In iedere boekenwinkel zie je de boeken liggen, met hun veelkleurige omslagen en vrolijke belettering. Ik gok dat ieder kind tussen de zeven en twaalf minstens twee boeken uit de achtdelige reeks heeft gelezen.

En Boris Aslan koos mij.

Uit alle portfolio's koos hij voor mij.

Hoera.

Geweldig.

Ge-wel-dig.

Fucking shitzooi.

Met een gefrustreerde kreun kom ik overeind en zie door het raam hoe de lucht snel betreft, net als mijn gemoed. De eerste druppels spatten niet veel later tegen het glas uiteen. Een herfstbuitje in mijn straat én in mijn hoofd. Hoe symbolisch.

Achteraf gezien hadden al mijn alarmbellen af moeten gaan zodra ik hoorde dat Lot niet zou meewerken aan dit boek.

Maar tegen mijn doorgaans wat afwachtende karakter in, zei ik deze keer direct en volmondig 'ja'. De dankbaarheid en trots dat er weer iets moois op mijn pad kwam, vertroebelden mijn gebruikelijke scherpe blik.

Eindelijk had ik weer een reden om uit bed te komen. Samenwerken met een succesvolle schrijver als Aslan!

'Boris was onder de indruk van je portfolio,' had Koen verrukt gezegd. 'Je mag echt in je handjes knijpen dat hij voor jou heeft gekozen.'

Ha. Ha. Ha.

Sinds ik voor Boris aan de slag ben gegaan, doen mijn handen inderdaad een hoop dingen: mijn middelvingers uitsteken naar het beeldscherm, mijn vuisten ballen, mijn knokkels knakken... Maar in mijn handjes knijpen? Nee, dat is nog niet gebeurd.

Nu ik Boris' ontmoedigende woorden een paar keer in mijn mail heb ontvangen, met als dieptepunt de opmerking 'ik denk dat je beter kunt' in

zijn een-na-laatste mail, snap ik totaal niet hoe Lot het zo lang met hem heeft volgehouden. Acht boeken lang met deze gast samenwerken?

Hoe heeft ze het überhaupt volgehouden samen te zijn met zo'n man?

Goed, dat heeft ze dus waarschijnlijk niet. Anders was ik niet in beeld gekomen, toch?

Boris is vast een enorme diva. Zoals Koen over hem praat, zijn manier van communiceren; het kan niet anders.

Gewoonlijk hebben auteurs deadlines.

Boris?

Nee, hoor.

'Je kunt een creatieve geest als Boris niet onder druk zetten. Daarbij heeft hij naast schrijven een vaste baan, die ook veel van hem vraagt,' aldus Koen.

Een belangrijke baan lijkt mij, anders zou hij toch geen pseudoniem gebruiken? Ik stel me bij hem een beroep voor waarbij je mensen de hele dag mag commanderen. Kok? Chirurg? Commando? Dictator?

Inmiddels bekruipt me meer en meer het gevoel dat ik gekozen ben nadat honderden andere illustratoren al gillend bij hem zijn weggerend. Misschien is er tijdens mijn coma wel een memo rondgegaan onder vakgenoten met PAS OP! WERK NIET SAMEN MET BORIS ASLAN, die ik heb gemist. Boris heeft misschien helemaal niet actief voor mijn werk gekozen, maar eerder bij gebrek aan keuze.

Nee, stop. Zo mag ik niet denken.

Koen heeft me meerdere keren op het hart gedrukt dat Boris echt enthousiast was over mijn werk en dat ik geduld met hem moet hebben. Dat dit zijn eerste soloproject is en dat hij moet wennen aan deze nieuwe samenwerking.

'Boris is net zo onzeker over zijn werk als jij over het jouwe,' zei hij tijdens onze laatste digitale overleg, waar ik voorzichtig mijn onrust ter sprake had gebracht.

Ik proef alleen weinig van die onzekerheid in zijn mails.

Kreunend wrijf ik rondom het litteken achter mijn oor, dat van tijd tot tijd genadeloos jeukt. Het bobbeltje waaronder het stukje hightech elektronica verscholen zit dat mij weer laat horen, vermijd ik als de pest. Het is zo'n raar idee dat het er altijd zit. Soms voel ik me net een cyborg.

Ik trek de laptop weer dichterbij en klap hem open. Buiten zie ik de zon volledig achter een dikke wolk verdwijnen. Net wanneer ik mijn bureaulamp aanklik voor wat licht, barst de bui helemaal los.

Tja, het is niet dat ik graag stilsta bij het privéleven van Boris *Asshole*, maar weet je wat ik denk? Ik denk dat hij in vechtscheiding ligt met die Lot. Dat hij haar met zijn perfectionistische gedram hoorndol heeft gemaakt. Dat ze uiteindelijk, toen de zoveelste illustratie hem niet beviel, met een scherp geslepen potlood zijn laptop heeft bewerkt, haar spullen heeft gepakt en nu op een subtropisch eiland renteniert van de royalty's van *MonsterMama*.

Boris ligt waarschijnlijk even stuk en verscheurd op de grond van zijn werkkamer als mijn tekening op de mijne, omdat zijn vrouw bij hem weg is. Dat is vast ook de reden dat ik al weken wacht op de volgende hoofdstukken, waarom meneer voorstel na voorstel voor het eerste hoofdstuk afkeurt en me daarbovenop ook nog behandelt als voetveeg.

Wie denkt hij wel niet dat hij is? Roald Dahl?

Het water komt inmiddels met bakken uit de lucht. Mijn lamp verlicht de regen, een prachtig gezicht. De druppels vallen in razend tempo tegen het raam en ik hoor in mijn fantasie het bijbehorende getik, waarvan ik weet dat het zo veel harder is dan ik momenteel kan horen. Ik draag mijn CI sowieso niet graag, maar als ik alleen ben zie ik er helemaal het voordeel niet van in. Voor regen maak ik echter een uitzondering. Zodra de magneet mijn hoofd raakt, hoor ik het hoge geluid van de druppels tegen het glas en voor het eerst sinds lange tijd voel ik mijn mondhoeken omhooggaan.

Hoofdstuk 2

Aan de overkant van de straat zie ik door mijn raam twee tieners kletsnat worden. De ene knul rent nog door. De andere heeft het al opgegeven en loopt met gebogen hoofd en hangende schouders verder. Gelijk heeft hij. Van dit soort buien kun je het niet winnen.

Ik rol mezelf lusteloos met stoel en al naar achteren. Met mijn voeten probeer ik onhandig de stukjes tekening wat naar elkaar toe te veggen.

Deze keer was ik er echt van overtuigd dat mijn illustratie door de ballotagecommissie zou komen.

Mijn eerste voorstel van het tafereel uit hoofdstuk één vond hij te kleurrijk, het tweede te grauw en het derde had volgens zijn kundige oog te harde lijnen.

Op de grond ligt, in gruzelementen, versie vier.

Versie vier van een negenjarige jongen die met zijn ouders uit eten is. Versie vier van een lepel vol groene erwten in de rechterhand van het jongetje en de wijsvinger van zijn linkerhand die hem als een katapult naar achteren trekt. Aan de richting die zijn blik op gaat zie je op wie hij mikt: de serveerster naast zijn ouders.

De tekening bestaat grotendeels uit zachte lijnen die ik gemaakt heb met een beperkte selectie van kleuren. Niet te grauw, niet te veel kleur en geen harde lijnen.

Eerlijk is eerlijk, dit is ook echt de mooiste van de vier. De onderdelen die nadrukkelijk in het verhaal voorkomen, heb ik met aquarelverf geaccentueerd: de ondeugende blik van de jongen, zijn blonde haren, de erwten op zijn lepel en de geschokte blik van zijn vader.

Naast de jongen heb ik, in zachtblauw aquarel, de vorm van een meisje geschilderd. Ze legt een doorschemerde arm op zijn schouder en buigt naar hem toe, alsof ze hem iets toefluistert.

Dat is precies waar Boris deze keer over struikelt. Hij vindt het meisje net een 'geest'.

Hallo? Ze is zijn denkbeeldige zusje. Dat is toch praktisch een geest?

Gefrustreerd doe ik mijn CI weer uit en ik leg hem op de uiterste hoek van het bureaublad.

Zijn probleem met mijn werk is volgens mij vooral dat het niet op dat van Lot lijkt. En dat gaat niet gebeuren ook.

Hoewel ik Lot Aslans illustraties erg mooi vind, is het niet mijn stijl. Haar tekeningen zijn een beetje absurdistisch, teatraal, met grote ogen, gekke monden en figuren die er wat houtherig bij staan. Het past bij *MonsterMama*, maar het past niet bij mij en in mijn optiek ook niet bij het boek dat Boris op dit moment schrijft.

Als hij tenminste nog aan het schrijven is.

O, hoe ik die man ook veracht, ik hoop echt dat hij door aan het schrijven is. Hij haalt dan wel het bloed onder mijn nagels vandaan; schrijven kan hij. Ik zeg het niet graag, maar wat ik tot nu toe gelezen heb, is prachtig. Het kan niet anders dan dat dit boek weer een succes gaat worden.

Het heeft nog geen titel, maar gaat over Benjamin van negen jaar oud, die heel voorzichtig en teruggetrokken is, op het angstige af. Hij is slim, maar sociaal onhandig en hij heeft weinig vrienden. Op de een of andere manier overdenkt hij alles nét iets te veel, waardoor hij bijvoorbeeld te laat reageert op een vriendje dat vraagt of hij wil afspreken of op een groepje kinderen dat hem uitnodigt mee te doen met tikkertje op het schoolplein. Terwijl hij wel graag mee wil doen. Hij wil graag stoerder zijn. Moediger ook. En soms stouter.

Dan verschijnt in het restaurant waar hij met zijn ouders is, zijn imaginaire zus, in het boek gewoon Zus. Ze daagt hem uit de erwten te lanceren. Ontzettend kinderachtig misschien, maar het is dan ook een kinderboek.

Zus helpt hem ook op andere momenten. Ze leert hem hoe hij voor zichzelf op moet komen als hij geplaagd wordt. Moedigt hem aan wanneer dat nodig is en vertelt hem dat hij goed is zoals hij is.

Boris' schrijfstijl voelt in dit boek echter, levendiger en veel persoonlijker dan in die ene *MonsterMama* die ik gelezen heb. Het verhaal is veel gevoeliger, intelligenter en gelaagder. Zelfs ik, als volwassene, smul van ieder woord. Het is dat ik weet dat het door dezelfde man geschreven is die ook de steno-mails stuurt, maar anders zou ik denken dat Boris een man is met een rijk gevoelsleven en een enorm empathisch vermogen. Hoe hij in het hoofd van een slimme, gespannen negenjarige kan kruipen, zijn woordkeuze, het ritme van de zinnen...

Ja, schrijven kan hij.

Niet naar mij. Maar hij kan het wel.

Het felle licht van een bliksemschicht doet me opschrikken, maar zonder CI hoor ik het bijbehorende gerommel nagenoeg niet. Mijn blik gaat naar mijn gehoorapparaat.

Ik zou hem vaker moeten dragen, maar dat kleine rottige apparaat staat symbool voor iets waar ik niet aan herinnerd wil worden. Het staat voor iets dat ik niet wil zijn.

Dus ja, ik moet hem meer dragen. Maar niet vandaag.

Eerst maar eens lunchen. Niet dat ik honger heb. Ik moet mezelf er al weken, wat zeg ik, maanden toe zetten om te eten. Maar ik heb geen zin straks weer commentaar van Roos te krijgen over mijn gebrek aan zelfzorg, dus stiefel ik richting de keuken en maak ik twee crackers met kaas en een kop thee voor mezelf.

Eenmaal terug in mijn werkkamer zet ik de thee en het bord op het bureau, ga zitten en open mijn webbrowser.

Ik typ, voor de zoveelste keer in de afgelopen maanden, 'Boris en Lot Aslan' in de zoekbalk. Dan klik ik op 'nieuws', in de hoop dat ik deze keer iets meer over het tweetal zal vinden. Het liefst iets dat bevestigt dat deze man een zielig en afzichtelijk persoon is, die momenteel gekweld wordt door de gevolgen van zijn eigen wangedrag in zijn relatie met Lot. Of iets wat daar op lijkt. Alles om me maar een beetje op te vrolijken.

Ik zou in plaats van nutteloos googelen ook een nieuwe versie van de

illustratie kunnen maken, maar ik ben nog te opgefokt om dat te doen. Er zouden ongetwijfeld potloden sneuvelen.

Behalve de artikelen die ik al ken – interviews met Boris en Lot per mail, nieuws over het succes van de reeks, aankondigingen van het laatste deel van ruim een jaar geleden – vind ik niets dat mijn behoefte bevredigt.

Met een boze zucht ga ik naar mijn mail. Bovenaan prijkt die van Boris nog. Mijn handen ballen zich toch vuisten. Wat is er mis met een ‘Beste Iris’ of een ‘Bedankt voor je inzet’? Inmiddels heb ik ook wel een ‘Sorry voor mijn gezeik’ verdiend.

Over mijn schouder kijk ik naar de snippers op de grond. Op zich was ik er bijna. Gelukkig heb ik de illustratie nog digitaal. Alleen nog die zus veranderen, dan ben ik er. Aldus Boris. Het is waarschijnlijk slechts een kwestie van wat digitaal bewerken.

Maar wat als het dan wéér niet goed genoeg is? De uren die in deze ene tekening zitten, durf ik niet eens meer te tellen. Zelfs als de volgende versie goedgekeurd wordt, moet ik dit proces dan bij alle negen illustraties en het omslag opnieuw doorlopen? Mijn bikinilijn met duim en wijsvinger epileren is een makkelijker en minder pijnlijk proces.

Ik voel hoe al mijn spieren zich aanspannen en hoe de eerdere woede van vandaag weer terugkeert.

Zo kan ik niet werken.

Op zijn eerste mail reageerde ik vriendelijk. Daarna ben ik overgestapt op humor, maar ook dat veranderde niets aan zijn toon of houding. Het wordt tijd dat de handschoenen uitgaan. Deze man moet nodig door iemand op zijn plek worden gezet. Koen gaat dat niet doen, die draagt hem op handen. Waarschijnlijk omdat *MonsterMama* de uitgeverij zo veel geld oplevert dat hij Boris’ sterallures door de vingers ziet.

Dus blijft er slechts één persoon over in deze driehoeksrelatie tussen auteur, redacteur en illustrator, om dit te doen.

Moi.

Gelukkig zit ik vol met ingehouden woede en opgekropte frustratie – door hem, door mijn betuttelende zus, door mijn kloterige stille leven – om als een donderende bliksemstorm op hem los te gaan.

Achter mijn laptop beukt de regen nog steeds snoeihard tegen het raam. Ik zie het als aanmoediging om net zo meedogenloos naar Boris te zijn.

Ik klik op ‘antwoorden’ en kraak mijn nek alsof ik me klaarmaak voor een bokswedstrijd. Dan begin ik te typen.

Van: iris.egellantier@outlook.com

Aan: borisaslan@gmail.com

Onderwerp: Antw: Illustratie voor hoofdstuk 1

13 september 2024 om 14:04

Beste Boris,

Hé, zie je deze eerste twee woorden hierboven?

Dat noemt men een ‘aanhef’; een (meestal vriendelijke) standaardformulering waarmee je je tot de geadresseerde richt.

Probeer het eens, zou ik zeggen. Je mails kunnen namelijk wel wat vriendelijkheid gebruiken.

Verder weet ik niet wat je probleem met mij is, maar ik wil je graag voor eens en voor altijd duidelijk maken dat ik een ervaren illustrator ben, met een eigen visie en een eigen stijl. Een stijl die je, als ik Koen mag geloven, zelf geselecteerd hebt uit meerdere portfolio’s. Dat een tekening niet in een keer goed is, dat snap ik. Echt. Jij sleutelt vast ook nog een tijd aan een zin voordat die klopt. Maar vier keer iets afkeuren? Op een toon die ronduit onprettig is en in zinnen die eerder op bevelen dan op feedback lijken? Niet oké.

Normaliter maak ik – in het echt – kennis met een schrijver,

wisselen we ideeën uit en ga ik dan pas aan de slag. Normaliter is een boek overigens ook af voor ik begin te illustreren.

Omdat jij klaarblijkelijk bang bent dat ik jouw pseudoniem landelijk bekend ga maken (ik zou niet weten aan wie ik het moet vertellen, aangezien ik door omstandigheden op dit moment het sociale leven van een hoogbejaarde heb), doen we dit per mail. Prima.

Het minste wat jij dan wel kan doen is een beetje sociaal wenselijk reageren op mijn voorstellen. Probeer de hamburgermethode eens: compliment, opbouwende kritiek, compliment.

Lot was misschien oké met deze manier van samenwerken – of niet, en misschien is dat de reden dat je mij zo teistert? – maar ik niet.

Omdat ik de minste niet ben, heb ik hieronder wat voorbeelden geschreven die ik vanaf nu in enigerlei vorm terug wil zien in je mails.

1) Om te beginnen wil ik voortaan 'Beste Iris' of 'Geachte mevrouw Egelantier' als aanhef.

2) Verder wil ik in iedere mail één compliment horen, het liefst twee. Ik ga er even van uit dat ik daar geen specifieke voorbeelden van hoeft te geven, maar gebruik woorden als 'geslaagd', 'mooi', 'gaaf' of 'prachtig'. Trek dat blik schrijversvocabulaire maar open. Feedback of kritiek geven, inclusief suggesties voor verbetering, mag. Mits normaal geformuleerd.

3) Je sluit af met een 'bedankt voor je inzet', of welke andere vriendelijke afsluiting je maar kan bedenken om mij het gevoel te geven dat je mijn harde werk waardeert. Natuurlijk ook een vriendelijke groet, of iets in die trant.

Eind van de week stuur ik je mijn nieuwe versie voor hoofdstuk één. Ik zal daarin je laatste feedback 'oude stijl' verwerken, daarna hoor ik graag in de 'nieuwe stijl' of je nog aanpassingen wilt.

Lukt dit niet, dat zal ik bij Koen aangeven dat hij op zoek moet gaan naar een nieuwe illustrator.

*Met vriendelijke groet,
Iris Egelantier*